

Itt szakít félbe

Rég volt-e, most van, nem eldönthető.
Szerkesztjük még a lapunkat, a Holmit,
történnék körülötte események.
Meghív egy gazdag, vendégszerető család,
talán adakozó is? A felújított palotáról
képes albumot nyomnak a látogató kezébe.
Hozzuk el a barátainkat is. (Valami visszarémlik:
Szántó Piroska! Amikor először
voltam fenn náluk.) A szín változik.
Még nagyobb album a következő jelenetben,
benne képek és történetek, hártypapír
védi a képeket: Litvai Nelli könyve,
ez fog életre kelni, lakásszínház. Radnóti Sándor
egy prűszköléssorozatot formál áriává
bevezetésül. Egy pamlagon egyszerre szól
három régifajta fekete telefon,
Kardos Julit keresik mind a hármon.
Felkapja és leteszi a kagylókat egymás mellé,
visszahívlak, kiáltja, és kimegy.
De Kántor Péter meg fog halni. Ő még
nem tudja, szervezzük az emlékszámot.
Én kedveset és nem szokványosat
szeretnék írni. Járkálunk az utcán,
céltalanul, és akkor megkérdezem:
Te merre szeretsz sétálni? Azt mondja Péter:
végig a körutakat jó lenne bejárni, az összest.
Megint tele a lakás, megint készülődés.
Az anyagokat hozzák egyre-másra
az emlékszámba. Lapzárta előtt
egy epigrammát még gyorsan megírnék,
papírt keríték. „Azt kérdeztem tőle”,
itt szakít félbe az ébredés.